

Το αληθινό και το προβληματικό μας «συγγνώμη»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η συνύπαρξή μας με ανθρώπους που έχουν αδυναμίες και πάθη, όπως κι εμείς, αναπόφευκτα δημιουργεί ένταση, πίκρα, οργή, συναισθήματα τέτοια που, αν δεν συγκρατηθούμε, μπορεί να καταλήξει σε συμπεριφορά που θα πληγώσει τον άλλο. Τα λόγια ή τα έργα μας γίνονται πληγή στην καρδιά του πιο πολύ από την πληγή που, ενδεχομένως, να προκληθεί στο σώμα. «Τα λεξίδια γίνονται ξιφίδια».

Σ' αυτή την ατμόσφαιρα ο διχασμός είναι υπαρκτός, η απόσταση δεδομένη, όπως δεδομένη είναι και η λύπη, η στεναχώρια, το άγχος. Θέλουμε να έχουμε ειρήνη στην καρδιά μας, χαρά και ανάπαυση. Αντιλαμβανόμαστε πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος από τη συγχώρεση, την ενέργεια με την οποία κάνει χώρο η καρδιά για να χωρέσει αυτόν που «πετάξαμε έξω».

Δεν είναι εύκολο να νικήσει κανείς τον εγωισμό, την πίκρα, τον ψυχικό πόνο της σύγκρουσης και να ζητήσει «συγγνώμη». Όμως, είναι ο μόνος τρόπος για να επανέλθει η χαμένη ειρήνη και χαρά. Η πείρα αυτό μας λέει. Όπως και η κάλυψη του προβλήματος, η τοπική απομάκρυνση από το πρόσωπο που συγκρουστήκαμε ή

ψυχρανθήκαμε, δεν είναι ουσιαστική λύση. Συνεχίζει να υπάρχει το πρόβλημα, που, στην πραγματικότητα, γίνεται δηλητήριο που καταστρέφει την ύπαρξή μας και οδηγεί στον πνευματικό θάνατο.

Ωστόσο, η εκζήτηση ενός «συγγνώμη» για να καλυφθεί η σύγκρουση, προσδοκώντας στην επιστροφή της ομορφιάς της σχέσης, χωρίς αληθινή μετάνοια, σίγουρα, πάλι δεν δίνει ανάπαυση. Η ψυχή μας δεν μπορεί να καταπιεστεί χωρίς συνέπειες. Χρειάζεται ειλικρίνεια, ευθύτητα και σοβαρότητα για να γευτούμε τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, τη χαρά και την ειρήνη.

Ο άνθρωπος που συγχωρεί όπως ο Θεός, χωρίς κρατούμενα και όρους, γίνεται όμοιος Του με ό,τι σημαίνει αυτό. Και, βέβαια, θα έχει τη συμπαράστασή Του για να κάνει το «έργο» Του, το υπέροχο έργο της αληθινής συγχώρεσης. Της συγχώρεσης που, όπως ο Θεός, ξεχνά τα λάθη και τα παραπατήματα ως «μη γενόμενα».

Βέβαια, η παρουσία στην καθημερινότητα της ζωής μας ανθρώπων που διαπιστώνουμε ότι δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε, προκαλεί, ίσως, αναστάτωση. Θα θέλαμε να μην συνεχιστεί, έστω κι αν κάποτε ζήσαμε ωραίες και δυνατές στιγμές. Κανείς δεν μπορεί να βάλει σε καλούπια την ανθρώπινη καρδιά. Σημασία έχει να συγχωρούμε και να προχωρούμε την «τεθλιμμένην του βίου οδόν» με δύναμη πνευματική για ν' αντέξουμε. Δεν χρειάζεται να φορτωνόμαστε βάρη που δεν αντέχουμε.

Μακάρι να μπορούμε να έχουμε τη διάκριση που ξεχωρίζει τι πρέπει να κάνουμε

και τι όχι, με ποιους να συμπορευόμαστε και με ποιους όχι, πόσο να δίνουμε τον εαυτό μας και για πόσο χρόνο, ώστε να αγαπούμε τον πλησίον μας «ως εαυτόν» και να χαιρόμαστε, έτσι, την κοινωνία των προσώπων ως πρόγευση Ζωής αιωνίου.

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3z2gTkj>